

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **M. H.**
bytem X
zastoupený zmocněncem V. S.
bytem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
se sídlem Zborovská 11, 151 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 11. 2018, č. j. 147761/2018/KUSK,
sp. zn. SZ_124578/2018/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo ve výroku 1) podle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti výroku I. rozhodnutí Komise pro projednávání přestupků města R. (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 7. 2018, č. j. 2425/18/OVSV/Ca, S 51/18 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), ve výrocích 2) a 3)

napadeného rozhodnutí změněn podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu poslední odstavce návěty a výrok II. prvostupňového rozhodnutí tak, že žalovaný opravil bydliště žalobce a rok narození I. H., ve výroku 4) podle § 90 odst. 5 zamítnuto odvolání žalobce proti III. a IV. výroku prvostupňového rozhodnutí a tyto výroky potvrzeny, výrokem 5) změněno podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu odůvodnění II. – IV. výroku prvostupňového rozhodnutí tak, že stávající text byl doplněn následovně: *„Vzhledem ke skutečnosti, že M. H. byl uznán vinným z přestupku, byla mu výrokem IV. uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku ve smyslu ust. § 95 odst. 1 ZOPŘ. paušální částku 1.000 Kč stanoví vyhláška o úhradě nákladů. Lhůta pro úhradu pak byla stanovena v délce 30 dnů tak, aby korespondovala se zákonnou lhůtou pro úhradu uloženého správního trestu – pokuty.“*

2. Žalobce v žalobě namítá, že za situace, kdy nebyl v průběhu správního řízení správním orgánem vyslechnut, došlo k porušení jeho práva na spravedlivý proces, k porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), k porušení zásady zákonnosti, zásady ochrany veřejného zájmu a k porušení zásady materiální pravdy.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě upozornil na to, že se žalobce účastnil ústního projednání přestupku ve dnech 23. 4. 2018, 28. 5. 2018 a 20. 6. 2018, na kterých se mohl vyjádřit jako obviněný, případně jako osoba přímo postižená spácháním přestupku. Žalobce se však ve věci odmítl vyjádřit a nenavrhoval ani provedení žádných důkazů. Ani v žalobě žalobce nenavrhuje provést k prokázání své nevině nějaké důkazy. V souvislosti s porušením zásady zákonnosti, ochrany veřejného pořádku a zásady materiální pravdy, žalovaný uvedl, že jsou tyto části žaloby formulovány velmi obecně a žalobce tak nastavuje pouze obecný rozsah přezkumu napadeného rozhodnutí.
4. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného uvedl, že nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že o svůj výslech nepožádal a že mu k tomu byla dána možnost. Ve správním řízení byl v procesním postavení obviněného z přestupku, a proto mu měla být dána možnost se k celé věci vyjádřit, což se ale nestalo. Žalobce dále namítal, že nebyl o právu být vyslechnut jako svědek poučen. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že žalovaný měl provést jeho výslech z důvodu nezbytnosti uplatnění jeho práv jako osoby obviněné ze spáchání přestupku.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

5. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 2. 1. 2018 bylo Městskému úřadu R. zasláno oznámení Policie ČR, Krajské policie S. k., územního odboru P. v. – Z., obvodního oddělení L. n. V., o přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) a c) bod 4 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o některých přestupcích“), kterého se měli dopustit žalobce a K. H. (dále jen „d.“) tím, že *„dne 30. 9. 2017 na adrese H., okr. P. z., došlo k neshodám mezi rodinnými příslušníky, a to panem M. H., jeho m. I. H. a jejich mladistvou d. K. H., nar. X. Na místo byla vyslána hlídka OOP K. n. V., která na místě zjistila, že pan H. měl strhnout svoji m. na zem a zakleknout ji, následně jejich d., mladistvá K. H., měla svého o. asi 10 x kopnout do oblasti hlavy. Na místo byla přivolána RZS, která pana H. převezla do nemocnice k ošetření. Panu H. vznikla pracovní neschopnost. Paní H. taktéž vyhledala lékařské ošetření. Lékařské zprávy jsou částí spisové dokumentace.“* K oznámení byly připojeny úřední záznamy o podání vysvětlení I. H. a d. a dále úřední záznamy ze dne 1. 10. 2017, ze dne 8. 10. 2017, ze dne 26. 10. 2017

a ze dne 31. 10. 2017, z nichž je patrné, že žalobce nebo jeho zástupce byl opakovaně kontaktován za účelem podání vysvětlení. V úředním záznamu ze dne 24. 12. 2017, č. j. KRPS-306106-16/PŘ-2017-011614, je uvedeno, že „[d]o dnešního dne, tedy 24. 12. 2017, se nepodařilo zkontaktovat s právním zástupcem pana H. s panem JUDr. S. Vzhledem k tomu, že pan H. bez svého právního zástupce není ochoten podat vysvětlení k předmětné věci, a komunikace s JUDr. S. je značně problematická, bude přestupek oznámen příslušnému správnímu orgánu i bez zmíněného podání vysvětlení.“

6. Dne 14. 3. 2018 bylo žalobci doručeno oznámení správního orgánu I. stupně o zahájení řízení
o výše uvedeném přestupku spojené s předvoláním k ústnímu jednání a poučením dle § 36 odst. 1a 2 správního řádu o právu vyjádřit v řízení své stanovisko, navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení, dále byl žalobce v pozici obviněného poučen podle § 82 odst. 2 a 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) o právu nevypovídat a o právu klást při ústním jednání ostatním účastníkům řízení, svědkům či znalcům otázky. Totožně byl poučen i v opakovaných předvoláních k ústním jednáním ze dne 29. 3. 2018, ze dne 4. 5. 2018 a ze dne 1. 6. 2018.
7. V protokolu o ústním jednání ze dne 23. 4. 2018 je uvedeno, že „[z]a účelem projednání přestupku byl obviněný(á) předvolán(-a) na den 23. 4. 18, kdy se dostavil(-a) a po seznámení s obsahem spisového materiálu a po řádném poučení dle § 82 odst. 1 a 2 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „ZOPŘ“) a § 36 odst. 1 až 4 správního řádu k věci uvádí: Odmítám se ke svému obvinění vyjádřit. Odmítám se vyjádřit k podkladům tohoto řízení, které mi byly přečteny.“
8. V protokolu o ústním jednání ze dne 20. 6. 2018 je kromě totožného poučení o procesních právech obviněného uvedeno, že „[Z]mocněnec M. H. zakládá do spisu pod č. 43 své vyjádření k věci. Vyjádření k věci bylo hlasitě přečteno.“ Z předloženého vyjádření vyplývá, že žalobce rozporoval použití důkazu ve formě audionahrávky, která byla pořízena bez jeho vědomí a která tak dle jeho názoru zasahuje do jeho práva na ochranu soukromí. Dále se žalobce vyjádřil tak, že jeho jednáním nedošlo k ohrožení života m., nebo jejího zdraví či k ohrožení lidské důstojnosti i ostatních členů rodiny. Žalobce namítal, že konflikt vyvolala m.
9. Dne 16. 7. 2018 bylo vydáno prvostupňové rozhodnutí, kterým bylo ve výroku I. zastaveno řízení ve vztahu k d., výrokem II. byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o některých přestupcích, výrokem III. byla žalobci uložena za spáchání přestupku pokuta ve výši 2 000 Kč a výrokem IV. povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.
10. Dne 1. 8. 2018 podal žalobce prostřednictvím zmocněnce blanketní odvolání, které dne 31. 8. 2018 doplnil, aniž by však namítal zkrácení na svých právech z důvodu neprovedení jeho výslechu.
11. Žalovaný vydal napadené rozhodnutí dne 9. 11. 2018, přičemž odvolání věcně nevyhověl a v prvostupňovém rozhodnutí změnil toliko identifikační údaje (adresu bydliště žalobce a rok narození I. H.) a doplnil odůvodnění uložení povinnosti nahradit náklady řízení.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

12. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny

formální požadavky na ni kladné. Jde tedy o žalobu projednatelnou.

13. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
14. Žalobce ani žalovaný na výzvu soudu v poskytnuté lhůtě nesdělili, zda souhlasí, aby bylo ve věci rozhodnuto bez nařízení jednání, proto lze s poukazem na § 51 odst. 1 s. ř. s. mít za to, že s tímto postupem souhlasí. Žádný z účastníků nenavrhoval provést důkazy.

Posouzení žalobních bodů

15. Podle § 82 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[s]právní orgán může provést výslech obviněného; je-li to nezbytné k uplatnění práv obviněného, správní orgán výslech provede. Výslech obviněného nesmí být proveden za stejných podmínek, za jakých nesmí být vyslýchán svědek.“
16. Důvodová zpráva k tomuto ustanovení uvádí, že „[p]roces shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí se bude z větší části řídit ustanoveními správního řádu. Nově se zavádí další důkazní prostředek – výslech obviněného. Z povahy věci půjde o nástroj v případech, kdy chce správní orgán zjistit informace relevantní pro řízení od obviněného. Výjimečně by však mohlo jít o prostředek vyjádření se obviněného k obvinění a řízení o tomto obvinění (například pokud by se obviněný domáhal svého výsledku za účelem prokázání vlastní nevinu).“
17. Z uvedeného plyne, že výslech obviněného není obligatorní částí správního řízení, tou je pouze tehdy, pokud je výslech nezbytný k uplatnění práv obviněného. O uplatnění práv obviněného by mohlo jít tehdy, pokud by se sám obviněný svého výsledku domáhal, tedy by uplatňoval právo na obhajobu a prostřednictvím svého výsledku by se chtěl vyjádřit k průběhu řízení apod. Podstatné ovšem je, že výslech obviněného má zásadně přinést správnímu orgánu informace o skutkových okolnostech případu, nicméně pokud může správní orgán uvedené informace získat jinak anebo pokud je z ostatních podkladů pro vydání rozhodnutí skutkový stav zřejmý bez důvodných pochybností, není nutné konat výslech obviněného. Zároveň je třeba zohlednit, že obviněný nemůže být k výsledku nucen, resp. nemůže být nucen vypovídat.
18. V projednávané věci je z obsahu správního spisu patrné, že již policejní orgán, který správnímu orgánu I. stupně předal oznámení o přestupku, činil kroky k zajištění vysvětlení žalobce k celé události, které ale žalobce neposkytl. A navíc se žalobce explicitně odmítl vyjádřit i v průběhu ústního jednání před správním orgánem I. stupně dne 23. 4. 2018. Až při jednání dne 20. 6. 2018 předložil správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím svého zmocněnce vyjádření k věci, čímž správní orgán I. stupně vyrozuměl o svém pohledu na předmětnou událost. Žalobce byl opakovaně poučen o tom, že se může kdykoli v průběhu řízení vyjádřit jak k průběhu řízení, tak k podkladům pro vydání rozhodnutí a že může v průběhu řízení navrhopvat konkrétní důkazy. Žalobce však nic z toho neučinil.
19. Ačkoli správní orgán I. stupně ani žalovaný nepřistoupili k výsledku žalobce, nedošlo k porušení procesních práv žalobce, neboť on sám se provedení svého výsledku nedomáhal a výslech obviněného nebyl obligatorní částí správního řízení, neboť ze správního spisu nevyplývá, že by byl výslech žalobce nezbytný k uplatnění jeho práv. V průběhu správního řízení bylo zajištěno dostatečné množství podkladů, na základě kterých si mohl správní orgán I. stupně a žalovaný učinit dostatečnou představu o skutkovém stavu

projednávané věci. Správní orgán I. stupně v odstavci I. odůvodnění prvostupňového rozhodnutí odkazoval zejména na soulad výpovědí I. H. a D. s nahrávkou a dále uvedl, že tvrzení žalobce nejsou podložena žádnými důkazy, ze kterých by bylo možné vyvozovat zmatečnost či rozpornost poskytnutých výpovědí.

20. Žalobce namítal, že neprovedením jeho výslechu došlo k porušení čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy, neboť každý má právo dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě. Podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy platí, že „[k]aždý, kdo je obviněn z trestného činu, má tato minimální práva: vyslýchat nebo dát vyslýchat svědky proti sobě a dosáhnout předvolání a výslechu svědků ve svůj prospěch za stejných podmínek, jako svědků proti sobě.“ Nejvyšší správní soud ve vztahu k obsahu tohoto ustanovení v rozsudku ze dne 6. 5. 2015, č. j. 1 As 175/2014 – 47, uvedl, že „[z] judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že základním předpokladem uplatnění práva podle čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy je návrh obviněného na výslech určitých svědků v průběhu řízení. Navíc je také třeba, aby obviněný vysvětlil, proč je důležité, aby tito svědci byli vyslechnuti, a jejich výsledky musejí být nezbytné ke zjištění objektivní pravdy (viz rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 5. 2003 ve věci Perna proti Itálii, stížnost č. 48898/99, § 29). Žádost by měla být dostatečně určitá, nikoli pouze vágní (viz rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva o přijatelnosti ze dne 14. 1. 2003 ve věci Lemasson a Acht proti Francii, stížnost č. 49849/99). Stěžovatel ovšem žádný podobný návrh – natož návrh odpovídající výše uvedeným kritériím vyplývajícím z judikatury Evropského soudu pro lidská práva – v řízení před krajským soudem neučinil. Nebyl proto splněn základní předpoklad použití čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy, který tím pádem krajský soud nemohl svým postupem porušit.“ Vzhledem k tomu, že je v projednávané věci ze správního spisu zřejmé, že žalobce v průběhu správního řízení nenavrhoval provést žádné svědecké výpovědi, ani neuváděl, že chce být vyslechnut, případně nespecifikoval, jaké okolnosti by měly být navrženými svědeckými výpověďmi prokázány, není žalobní bod důvodný, neboť žalobci nebylo odepřeno právo na provedení výslechu svědka či jeho samého. Ze správního spisu je navíc patrné, že se žalobce dokonce odmítal k projednávané věci vyjádřit (viz protokol o ústním jednání ze dne 23. 4. 2018).
21. V souvislosti s námitkou, že došlo k porušení zásady ochrany veřejného zájmu, žalobce ani v žalobě ani v replice k vyjádření žalovaného neuvedl konkrétní důsledky domnělého porušení zásady ochrany veřejného zájmu. Žalobce obecně tvrdil, že nebyl žalovaným resp. správním orgánem I. stupně řádně poučen o procesních právech, nicméně tato argumentace je lichá, neboť ze správního spisu je patrné, že žalobce byl opakovaně poučován o svých procesních právech, a to nejenom v předvoláních k ústním jednáním, ale také v průběhu ústních jednání. Zároveň soud konstatuje, že neprovedení výslechu žalobce není porušením procesního práva žalobce, neboť se tohoto práva (svého výslechu) nedomáhal, a nejsou zřejmé jiné důvody, na jejichž základě by se jevil výslech žalobce jako nezbytný. Z výše popsaného průběhu správního řízení soud dovozuje, že žalobce měl dostatečný prostor pro realizaci všech svých procesních práv, která mu ve správním řízení náleží.
22. Neprovedení výslechu žalobce též nemělo vliv na zjištění materiální pravdy. Správní orgán I. stupně shromáždil dostatečné množství podkladů, na které v prvostupňovém rozhodnutí odkázal a z nichž spolehlivě zjistil skutkový stav (srov. odst. I. prvostupňového rozhodnutí, ve kterém správní orgán I. stupně vyhodnocuje zjištěný skutkový stav). Zároveň žalobci umožnil, aby se kdykoli k podkladům pro vydání rozhodnutí vyjádřil,

případně aby navrhl provedení konkrétních důkazů. Žalobce v průběhu správního řízení jednou využil práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, a to při posledním ústním jednání, zároveň po celou dobu správního řízení nenavrhoval provést žádné důkazy. K tomu soud ještě podotýká, že ani v žalobě žalobce nepředestřel konkrétní skutkové okolnosti, kterými by zpochybňoval zjištěný skutkový stav, ani nenavrhoval provést konkrétní důkazy, kterými by chtěl prokázat údajně nedostatečně zjištěný skutkový stav. Za této procesní situace soud konstatuje, že neprovedením výsledku žalobce nebyla porušena zásada materiální pravdy, neboť správní orgány disponovaly dostatečnými podklady pro vydání rozhodnutí, ze kterých vyplýval skutkový stav bez důvodných pochybností.

23. Ve stručnosti s ohledem na výše uvedené soud ještě konstatuje, že neprovedením výsledku žalobce nedošlo ani k porušení zásady zákonnosti, neboť v projednávaném případě nebyl výsledek žalobce obligatorní částí řízení.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

24. S ohledem na výše uvedené soud žalobu jako nedůvodnou dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce, který byl z procesního hlediska neúspěšný, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši 300 Kč za jeden právní úkon služby (vyhláška č. 254/2015 Sb.). Podle ustálené judikatury správních soudů však lze procesně úspěšnému správnímu orgánu přiznat náhradu pouze takových nákladů řízení, které přesahují rámec jeho běžné úřední činnosti (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, publ. pod. č. 3228/2015 Sb. NSS). Písemné úkony, jimiž žalovaný reagoval na jednání žalobce, však rámec běžné úřední činnosti žalovaného nepřesahují. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha, 20. ledna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně